

lig Skade der er bevirket ved de enkelte uagtsomme Handlinger hver for sig. Denne Opfattelse ligger formentlig ogsaa til Grund for det Fordelingsystem, som er adopteret i flere Søløve (t. Eks. code de commerce Art. 407), for ikke at tale om D. L. 4—3—3. Den almindeligere, vistnok væsentlig paa romersk Ret støttede, Opfattelse turde imidlertid i alt Fald have været den, at, hvor der er Uagtsomhed paa begge Sider, maa hver Part bære sin Skade, idet de gensidige Uagtsomheder ligesom kompenjere hinanden, i alt Fald naar ikke Uagtsomheden paa den ene Side er særdeles grov, eller naar der ikke kan paavises en bestemt skadelig Følge af den enkelte Uagtsomhed. I Overensstemmelse hermed bestemmer t. Eks. den tyste Lov i Art. 737, at, naar Sammenstødet er hidført ved Skyld fra begge Sider, kan der ikke fra nogen af Siderne gøres Fordring paa Erstatning for den tilføjede Skade, og dermed stemmer Hovedreglen i den svenske Lov af 1864 § 172, 2det Stykke, der ligesom den tyste Lov stiller Sammenstødet som Følge af Fejl paa begge Sider i Klasse med hændeligt Sammenstød. Denne Afgørelse kan dog næppe anses for tilfredsstillende og vil i mange Tilfælde føre til uretfærdige eller i hvert Fald meget ubillige Resultater. For den umiddelbare Retsskølselse har det noget meget stødende ved sig, at t. Eks. et lille Skib, der bliver løbet i Sænt eller saagodt som ødelagt ved Sammenstødet med et stort Skib, der netop paa Grund af sin Størrelse og Styrke slet ingen eller saa godt som ingen Skade lider, skal bære Tabet alene, fordi der fra dets Side er udvist en ringe Uagtsomhed, medens Fejlen eller Uagtsomheden fra det store Skibs Side maaske er meget større. Det lader sig endog tænke, at Reglen om, at hvert Skib skal bære sin Skade, naar der er Fejl paa begge Sider, kan føre til, at der, naar Sammenstødet er uundgaaeligt, vises Hensynsløshed for selv at slippe med at lide saa ringe Skade som muligt, skønt langt større Skade, ja maaske fuldstændig Ødelæggelse derved beredes det andet Skib. Den svenske Lov af 1864 mistender heller ikke, at den almindelige Regel i dens § 172, 2det Stykke, kan føre til urimelige Resultater, og der tilføjes derfor den Undtagelse, at Domstolen skal undersøge, om der paa den ene Side har været større Skyld i Sammenstødningen end paa den anden, hvorefter der kan paalægges det ene Skib at erstatte en Del af det andet Skibs Skade. Den norske Søfartslov gaar foraavidt videre, som den i § 80 mere i Almindelighed giver Domstolene Myndighed til, hvor der er Fejl paa begge Sider, at

bestemme, om der bør tillendes den ene Part Erstatning hos den anden, og da hvor stor. Man er her kommen ind paa den formentlig rigtige Vej, hvorfor i alt Fald de samlede Kommissioner have ment at burde erklære sig, den nemlig ikke at saa en bestemt Regel, det være sig, at hvert Skib skal bære sin Skade eller at Skaden skal deles lige imellem dem, fast i Loven som en i alle Tilfælde gældende ufravigelig Norm, men derimod at aabne Udgang til at tage Hensyn til Omstændighederne i hvert enkelt Tilfælde, navnlig til, om Fejlen eller Uagtsomheden har været større eller mindre fra hvert af de 2 Skibes Side. Naar man gaar denne Vej, bliver det maaske vel af mindre praktisk Betydning, om man, som det var foreslaet i det færøiske danske Udkast fra 1882 § 296, opstiller Fordelingen som Hovedregel, men ved Siden deraf bestemmer, at der kan paalægges det Skib, paa hvis Side der findes en væsentlig større Skyld, at bære en forholdsmæssig større Del af den hele Skade, eller om man stiller Sagen paa en den svenske Lovs ovenanførte § 172 mere lignende Maade. Rigtigt turde det dog formentlig være ikke at tage sit Udgangspunkt fra nogen af de to modstaaende Synsmaader som Hovedregel, hvori der da gøres Modifikation, men derimod at affatte Bestemmelsen saaledes, at det netop bliver Reglen, at der skal tages Hensyn til de konkrete Omstændigheder, navnlig til den større eller mindre Uagtsomhed m. v. paa hver især af Siderne, og at Fordelingen af Skaden, taget under Et, skal ske derefter. Naar Bestemmelsen i Overensstemmelse hermed gives som i Lovforslagets § 220, 2det Stykke, at Retten under Hensyn til Bestaaelsen af de paa hver Side begaaede Fejl har at bestemme, om og med hvor stort Beløb Erstatning bør gives fra en af Siderne, eller om hvert Skib bør bære sin Skade — kan det ganske vist ikke bestrides, at der lægges en stor Myndighed i Domstolens Hænder. Ligesom dette imidlertid ikke synes at kunne undgaaes, naar det skal gøres muligt at lade Afgørelsen bero paa en Würdning af de færøiske Omstændigheder i hvert enkelt Tilfælde, saaledes tør det formentlig haabes, at der for denne Afgørelse, naar den betros de fagkundige Søretter, igennem Praksis efterhaanden vil uddanne sig nærmere Regler.

Der er under Forhandlingerne om denne Sag bleven rejst Spørgsmaal om, hvorledes Forholdet skal opfattes, naar der sker Sammenstød med et Skib, der bugseres, men Fejlen er begaaet af Buggerstibet. Den rigtige Opfattelse er uden Tvivl den, at det